

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednařikové v právní věci žalobce **M.M.**, bytem T., K.J. 2414, zast. Ing. Františkem Mejtou, daňovým poradcem se sídlem Písek, Tř. národní svobody 33 proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2015, č.j. 20438/15/5300-21444-711681, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti 16 dodatečným platebním výměrům, kterými správce daně žalobci dodatečně doměřil DPH za zdaňovací období září 2009 až prosinec 2010.

Dodatečným platebním výměrem č.j. 1570636/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 25.119 Kč a stanoveno penále ve výši 5.023 Kč za zdaňovací období září roku 2009, dodatečným platebním výměrem č.j. 1570758/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 24.259 Kč a stanoveno penále ve výši 4.851 Kč za zdaňovací období říjen roku 2009, dodatečným platebním výměrem č.j. 1570792/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 51.784 Kč a stanoveno penále ve výši 10.356 Kč za zdaňovací období listopad roku 2009, dodatečným platebním výměrem č.j. 1570860/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 69.263 Kč a stanoveno penále ve výši 13.852 Kč za zdaňovací období prosinec roku 2009, dodatečným

platebním výměrem č.j. 1572891/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 5.460 Kč a stanoveno penále ve výši 1.092 Kč za zdaňovací období leden roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1572913/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 9.399 Kč a stanoveno penále ve výši 1.879 Kč za zdaňovací období únor roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1572932/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 19.390 Kč a stanoveno penále ve výši 3.878 Kč za zdaňovací období březen roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1572951/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 318.289 Kč a stanoveno penále ve výši 63.657 Kč za zdaňovací období duben roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1572971/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 22.289 Kč a stanoveno penále ve výši 4.457 Kč za zdaňovací období květen roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1572994/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 21.576 Kč a stanoveno penále ve výši 4.315 Kč za zdaňovací období červen roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 15723006/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 29.197 Kč a stanoveno penále ve výši 5.839 Kč za zdaňovací období červenec roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1573053/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 27.678 Kč a stanoveno penále ve výši 5.535 Kč za zdaňovací období srpen roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1573108/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 28.919 Kč a stanoveno penále ve výši 5.783 Kč za zdaňovací období září roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1573128/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 27.664 Kč a stanoveno penále ve výši 5.532 Kč za zdaňovací období říjen roku 2010, dodatečným platebním výměrem č.j. 1573142/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 26.019 Kč a stanoveno penále ve výši 5.203 Kč za zdaňovací období listopad roku 2010 a dodatečným platebním výměrem č.j. 1573163/14/2212-24805-305489 byla doměřena daňová povinnost ve výši 22.475 Kč a stanoveno penále ve výši 4.495 Kč za zdaňovací období prosinec roku 2010,

Žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2015 napadl žalobou, ve které uvedl, že k dodatečnému doměření daně došlo ze čtyř dílčích důvodů, a to vyloučením dříve uplatněného odpočtu z přijatých plnění uskutečněných společnostmi Rozalinda s.r.o., vyloučením dříve uplatněného odpočtu z přijatých plnění od společnosti BAUHAUS, dodaním původně osvobozeného převodu šesti bytových jednotek na adrese Chýnovská 533, Tábor a dodaním úplatného poskytnutí osobních automobilů v osobním vlastnictví žalobce společnosti Miškovič ploché střechy s.r.o.

Žalobce ohledně přijatých zdanitelných plnění od společnosti Rozalinda s.r.o. uvedl, že byl zcela potvrzen jím tvrzený skutkový stav a oprávněnost nároku na odpočet daně tím, že předložil formálně bezvadné daňové doklady, které byly vystavené existujícím plátcem, který potvrdil jejich pravost a věcnou správnost, došlo k přijetí vyúčtovaných plnění, v deklarovaném čase. Množství a účtovaná cena odpovídaly ceně smluvně dohodnuté, přičemž práce fakturované společností Rozalinda byly prováděny osobami ukrajinské národnosti, kterým žalobce přímo neposkytl žádné peněžité ani nepeněžité plnění.

Skutečnosti, ke kterým správce daně přihlížel, byly pro oprávněnost nároku irelevantní. Podle žalobce je nepodstatné, že jednatel společnosti Rozalinda si nevzpomenul na konkrétní jména svých zaměstnanců či osob s jiným než zaměstnaneckým vztahem, kteří byli všichni ukrajinské národnosti, dále že neví, kde je uloženo účetnictví společnosti, nebo že zapomněl jejich počet či způsob, jakým byli tito zaměstnanci odměňováni. Žalobce nic z toho nevěděl, ani jinak nemohl ovlivnit. Podle žalobce je podstatné, že bylo prokázáno

uzavření smlouvy mezi žalobcem a společností Rozalinda, že na základě této smlouvy pracovali ukrajinští pracovníci a že odměna za jejich práci byla vyplácena žalobcem bezhotovostně na účet společnosti Rozalinda s.r.o.

Žalobce nesouhlasí s vyloučením nároku uplatněného odpočtu z přijatých plnění od společnosti BAUHAUS, neboť předložil formálně bezvadné daňové doklady, které byly vystaveny uvedenou společností. Za účelem ověření správnosti dokladů provedl správce daně šetření, ovšem bez účasti žalobce. Žalobce namítá, že písemné vyjádření není procesně použitelný důkaz, neboť zákon neumožňuje písemné podání svědecké výpovědi a jestliže byly ústně kladeny otázky, došlo tak k zásahu do práva žalobce být takovému jednání přítomen. Žalobce od počátku požadoval výslech svědka a správce daně jej nerealizoval, přestože se jednalo o důkazní návrh důvodný.

Ohledně osvobození převodu bytových jednotek žalobce namítá, že doložil doklady potvrzující splnění nároku na osvobození převodu 6 bytových jednotek, tedy že se jednalo o obytný objekt užívaný k trvalému bydlení. Správce daně v průběhu řízení se dotazoval osoby, která připravovala prohlášení vlastníka pro vklad samostatných jednotek do katastru nemovitostí, na údaje mající podstatný vliv řízení, ovšem toto se stalo bez účasti i vědomí žalobce, proto žalobce navrhuje výslech J.K. k ověření postupu správce daně. Žalobce připouští, že nepředložil kolaudační rozhodnutí, ale má za to, že toto nelze ani po žalobci spravedlivě požadovat, neboť jej k dispozici nemá. Správce daně si mohl toto rozhodnutí zajistit sám.

Ohledně dodanění úplatného poskytnutí osobních automobilů žalobce odmítá, že by se z jeho strany jednalo o ekonomickou činnost za úplatu. Správce daně měl povinnost tento vztah posoudit podle obsahu. Jestliže by se jednalo o ekonomickou činnost za úplatu, měla být i zkoumána přiměřenost této úplaty mezi spojenými osobami. Žalobce tvrdí, že společnost mu vyplatila jen náhradu za užití jeho osobních automobilů, které nebyly ani součástí obchodního majetku žalobce jako OSVČ, čemuž svědčí i konstrukce náhrady přesně odpovídající výši náhrad dle zákoníku práce. Tato náhrada nepodléhá DPH, právě tak jako nepodléhá DPH náhrada vyplacená zaměstnavatelem zaměstnanci za užití jeho osobního majetku ve prospěch zaměstnavatele. Žalobce má proto za to, že došlo k nesprávnému právnímu podřazení vyplacené náhrady.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, neboť námitky žalobce považuje za nedůvodné.

Žalovaný k první námitce uvedl, že dožádáním u místně příslušného správce daně bylo zjištěno, že společnost Rozalinda je nekontaktní, nepodala daňová přiznání k DPH a dle odpovědi Správy sociálního zabezpečení neměla tato společnost v roce 2009 žádné zaměstnance.

Z písemností předložených žalobcem nebylo zřejmé, na základě jakých podkladů byla stanovena přesná výše sjednané odměny za předmětné práce, žalobcem předložené bezvadné daňové doklady nebyly osvědčeny jako důkaz o tom, že fakturovaná plnění byla uskutečněna, jak je v daňových přiznáních deklarováno. Žalovaný shrnul, že shromážděné důkazy neprokázaly, že žalobce uvedená zdanitelná plnění přijal. Žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že společnost Rozalinda dodala na fakturách deklarované plnění. Proto byl odpočet daně ve výši 118.791,90 Kč uplatněn neoprávněně.

K plnění poskytnuté BAUHAUS k.s. správce daně zjistil, že předmětné doklady společnost nevystavila, že vzhledově ani obsahově neodpovídají dokladům, které byly společností v roce 2009 vystavovány. Namátkově bylo ověřeno, že zboží uvedené na dokladech neměla společnost v sortimentu. Rovněž bylo správcem daně zjištěno, že uvedené doklady korporace BAUHAUS na příslušném pokladním systému ani neeviduje. Správce daně porovnáním výdajů z výpisů s údaji z prodejních dokladů zjistil, že prodeje zboží deklarované předloženými doklady se neuskutečnily. Správce daně neprovedl výslech svědka, který žalobce navrhoval, neboť pro uznání nároku na odpočet daně uplatněného na základě předložených dokladů by muselo být prokázáno výsledkem, že nákupy zboží byly realizovány tak, jak je těmito doklady tvrzeno. Doklady předložené žalobcem však neobsahují žádnou identifikaci kupujícího, takže by tato osoba nemohla osvědčit, kdo byl kupující. Žalobce neprokázal, že daňové doklady, na základě kterých si uplatnil nárok na odpočet daně, byly vystaveny plátcem, který je na nich uveden a že mu tento plátec zboží dodal. Proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že odpočet ve výši 51.632,82 Kč byl uplatněn oprávněně, tedy že od korporace BAUHAUS přijal zdanitelná plnění deklarovaná jím předloženými doklady a že tento plátec předložené doklady vystavil.

Námítku ohledně osvobození převodu bytových jednotek žalovaný rovněž nepovažuje za důvodnou. Po vyhodnocení důkazních prostředků předložených žalobcem, včetně písemností zajištěných správcem daně, dospěl žalovaný k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně převodu 6 bytových jednotek umístěných ve třetím nadzemním podlaží domu č.p. 533 v Táboře, neodstranil pochybnosti popsané ve výzvách, že převody těchto bytových jednotek byly plněními osvobozenými od daně. Uvedené převody jsou dle žalovaného zdanitelnými plněními ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty podléhající snížené sazbě daně podle § 48a) zákona o dani z přidané hodnoty a z těchto převodů byl žalobce povinen přiznat daň a zahrnout ji do příslušného daňového přiznání.

Ohledně nesouhlasu žalobce s dodaněním úplatného poskytnutí osobních automobilů žalovaný uvedl, že žalobce nepřiznal částku 1.564.495 Kč, kterou přijal za poskytnutí vozidel. Využití vozidel dle žalovaného naplňovalo znaky ekonomické činnosti, když původně byla tato vozidla využívána při realizaci stavební činnosti žalobce. V roce 2010 tato vozidla žalobce poskytl za sjednanou úplatu společnosti Miškovič s.r.o., kde byl jediným jednatelem a společníkem žalobce. Tato společnost pokračovala v ekonomické činnosti žalobce včetně dokončení rozpracovaných zakázek a vozidla využívala při realizaci stavební činnosti obdobně jako žalobce v roce 2009. Žalobce neunesl důkazní břemeno, neodstranil pochybnosti uvedené správcem daně ve výzvách o tom, že jeho postup při úplatném zapůjčení vozidel v roce 2010 korporaci Miškovič s.r.o., kdy toto plnění nepovažoval za předmět daně z přidané hodnoty a zdanitelné plnění a nepřiznal z něj daň, byl správný. Rovněž neprokázal, že v daňových přiznáních k DPH za jednotlivá zdanitelná období uvedl správnou hodnotu uskutečněných zdanitelných plnění a že přiznal daň na výstupu ve správné výši. Byly naplněny znaky ekonomické činnosti podle § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty a jedná se proto o předmět daně ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona. Žalobce měl tedy přiznat daň v celkové výši 260.750 Kč za zdaňovací období měsíců ledna až prosince roku 2010.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

U žalobce byla zahájena dne 14. 9. 2012 daňová kontrola ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od měsíce září 2009 do prosince 2010.

Správce daně měl pochybnosti ohledně toho, zda žalobce měl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ohledně plnění od společnosti Rozalinda. Za tím účelem provedl šetření ohledně prokázání nároku žalobce, kdy zejména byl dožádán místně příslušný správce daně ohledně ověření, zda společnost Rozalinda fakturované služby skutečně provedla a zda byly faktury zahrnuty do jejího účetnictví, o jaké konkrétní práce se jednalo a na jakých zakázkách. Z odpovědi na dožádání vyplývá, že společnost Rozalinda je nekontaktní, za jednotlivá zdaňovací období roku 2009 nepodala daňová přiznání, přičemž v tomto roce neměla ni žádné zaměstnance. Podle smlouvy o dílo ze dne 1. 3. 2009 měla tato společnost žalobci poskytnout stavební, úklidové a přípravné práce. Žalobce doložil zápisy o převzetí díla, kde nejsou specifikovány práce ani jejich rozsah, pouze je v nich odkaz na smlouvu o dílo a eventuálně na dodatek smlouvy. V zápisech o převzetí díla je pouze uvedeno, že práce byly provedeny v plném rozsahu, dobré kvalitě a bez závad.

Jednatel společnosti Rozalinda V.P. v čestném prohlášení z 13. 3. 2013 uvedl, že potvrzuje realizaci uskutečnění služeb s tím, že na realizaci díla pracovali zaměstnanci společnosti a že DPH bylo přiznáno a odvedeno v plné výši na příslušný účet správce daně. V čestném prohlášení jsou uvedeny faktury s pořadovým číslem, datem vystavení, variabilní číslo platby a fakturovaná cena včetně daně. Jednatel společnosti Volodomyr Petrash jako svědek vypověděl, že spolupráce se žalobcem se týkala výkonu prací na plochých střechách. Svědek nevěděl, kdo vedl evidenci přítomnosti pracovníků na stavbě, kdo evidoval rozsah vykonané práce a nebyl schopen dle předložených faktur uvést, na jakých objektech byly práce vykonány, v jakém rozsahu a kolik lidí na jednotlivých akcích pracovalo. Na základě shromážděných důkazních prostředků učinil správce daně závěr, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neprokázal, že společnost Rozalinda uskutečnila na fakturách deklarované plnění.

Správce daně rovněž shromáždil podklady k dokladům údajně vystavených společností BAUHAUS k.s. Brno, na základě kterých žalobce nakoupil stavební materiál. Správce daně vyzval společnost BAUHAUS k ověření, zda předložené doklady za rok 2009 vystavila, případně komu zboží dodala. Z odpovědi na výzvu vyplynulo, že uvedené doklady společnost BAUHAUS nevystavila, neodpovídají dokladům, jaké společnost koncem roku 2009 používala, a to ani formálně ani věcně. Z hlediska formálního měly doklady vzhled zcela jiný i jinou logiku uspořádání. Společnost namátkově ověřila uváděné položky a zjistila, že výrobky s uvedeným názvem v období prodeje neměla v sortimentu. Porovnáním dokladů předložených žalobcem s doklady, které společnost v roce 2009 vystavovala, byly zjištěny odlišnosti, například otisk razítka používaného společností v roce 2009 neodpovídá razítku používanému na dokladech předložených žalobcem. Údaj o počtu druhu zboží je na dokladech společnosti součtem všech jednotlivých kusů prodaného zboží, přičemž na předložených dokladech je uveden pouze počet druhů zboží. Správce daně proto vyzval žalobce, aby prokázal, že byl odpočet DPH na základě prodejních dokladů, na kterých je uvedena společnost BAUHAUS, uplatněn oprávněně. V odpovědi na výzvu správce daně žalobce uvedl, že se jedná o originální doklady s tím, že společnost BAUHAUS uvedené zboží prodávala. Namítal, že nelze správcem daně připustit uváděnou písemnou svědeckou výpověď a požadoval její provedení. Správce daně proto žalobce vyzval, aby sdělil jméno a přesnou adresu svědka, kterého navrhuje vyslechnout. Žalobce odpověděl, že požaduje vyslechnout konkrétně neurčeného zaměstnance společnosti BAUHAUS, například prodáváče, pokladní, zodpovědného zástupce prodejny. Výsledkem svědka mělo být prokázáno, že předložené listiny byly řádnými daňovými doklady co do obsahu a vystavené příslušným plátcem. Žalobce požadoval výslech osoby, která tvrdila, že prodávané zboží nebylo v sortimentu společnosti. Následně Specializovaný finanční úřad provedl u společnosti

BAUHAUS místní šetření a ověřil údaje uvedené společností BAUHAUS na výzvu správce daně. V odpovědi na dožádání byly potvrzeny skutečnosti uváděné společností BAUHAUS na výzvu správce daně ohledně vzhledu a formátu dokladů. Rovněž z podkladů a evidencí předložených při jednání bylo ověřeno, že předmětné doklady společnost BAUHAUS nevystavila, vzhledově ani obsahově neodpovídají dokladům, které byly společností v roce 2009 vystavovány. Namátkově bylo rovněž zjištěno, že zboží uvedené na dokladech neměla společnost BAUHAUS v sortimentu. Uvedené doklady ve svém pokladním systému ani neeviduje. Proto správce daně učinil závěr, že prodej zboží deklarovaný předloženými doklady se u společnosti BAUHAUS neuskutečnil. Správce daně neprovedl výslech svědka, neboť doklady předložené žalobcem neobsahují žádnou identifikaci kupujícího, takže by tato osoba nemohla dosvědčit, kdo byl kupující. Podle dokladů předložených žalobcem mělo být zboží prodáno na konkrétních pokladnách a pracovníkem s určitým přiděleným číslem, přičemž správce daně zjistil z výpisů tržeb z registračních pokladen, že zaměstnanci s těmito čísly v daných dnech a časech tyto pokladny neobsluhovali, jejich výslech by proto byl bezpředmětný. Rovněž správce daně nevyslechl dle návrhu žalobce osobu, která tvrdí, že společnost BAUHAUS neměla v sortimentu zboží uvedené na předložených dokladech, neboť tyto skutečnosti byly sděleny správci daně v rámci odpovědi na jeho výzvu a následně byly ověřeny pracovníky Specializovaného finančního úřadu z evidencí společnosti. Proto správce daně neshledal důvod výslech svědka provádět. I v případě, že by společnost skladovala zboží, které mělo být předmětem prodeje, tak pouze existence skladových zásob neprokazuje, že toto skladované zboží bylo žalobci prodáno. Proto po zhodnocení důkazních prostředků dospěl žalovaný k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neprokázal, že přijal zdanitelná plnění deklarovaná těmito doklady a že tento plátce předložené doklady i vystavil.

Žalobce převedl dle smlouvy o převodu vlastnictví jednotky uzavřené dne 13. 4. 2010 bytové a nebytové jednotky v nemovitosti č. p. 533 v Chýnovské ulici v Táboře na společnost ENERGY DYNAMIC s.r.o., přičemž převod těchto bytových a nebytových jednotek žalobce nevykázal jako uskutečněná plnění v daňových přiznáních k DPH za rok 2010. Správce daně měl pochybnosti, zda převod bytových jednotek byl oprávněně osvobozen od daně z přidané hodnoty, proto vyzval žalobce, aby předložil doklady, na základě kterých by byly tyto pochybnosti odstraněny. Požadoval, aby žalobce prokázal, kolik bytových jednotek se nacházelo v budově v době, kdy žalobce tuto nemovitost pořídil, jaká byla jejich velikost a dispoziční umístění, jaké konkrétní stavební práce byly na nemovitosti od roku 2006 do roku 2010 provedeny a rovněž požadoval předložit veškerou projektovou a stavební dokumentaci a doklady vztahující se k provedeným stavebním úpravám. Žalobce na základě výzvy předložil vyjádření městského úřadu ke způsobu využití nemovitosti, prohlášení vlastníka budovy o vymezení jednotek a smlouvu o převodu vlastnictví jednotky uzavřenou dne 13. 4. 2010. Správce daně opětovně žalobce vyzval k prokázání skutečností a popsal podrobně své pochybnosti. Na tuto výzvu reagoval žalobce sdělením, že již předložil k převodu bytových jednotek dostatečné důkazní prostředky. Správce daně rovněž zajistil další důkazní prostředky, a to znalecký posudek vypracovaný JUDr. K. Č., smlouvu o koupi nemovitosti uzavřenou dne 16. 6. 2006 mezi žalobcem a prodávajícími, nájemní smlouvu, znalecký posudek vypracovaný Ing. Z.K., sdělení Městského úřadu v Táboře na výzvu správce daně, údaje z katastru nemovitostí. Na základě vyhodnocení důkazních prostředků dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, když převody šesti bytových jednotek měly být zdanitelnými plněními a bylo proto povinností žalobce přiznat daň a zahrnout ji do příslušného daňového přiznání.

Správce daně měl i pochybnosti o tom, zda žalobce oprávněně nepřiznal částku 1.564.195 Kč, kterou přijal od společnosti Miškovič ploché střechy s.r.o. za poskytnutí vozidel do daňového přiznání k DPH za jednotlivá zdaňovací období roku 2010. K uvedenému plnění se vyjadřoval zástupce společnosti Miškovič ploché střechy Ing. J. H., který vypověděl, že uvedená vozidla využíval k pracovním cestám, případně je půjčoval dalším osobám. Z účetnictví pak bylo zjištěno, že tato vozidla využívali zaměstnanci žalobce k pracovním cestám, přičemž o poskytnutí těchto vozidel žádná písemná smlouva uzavřena nebyla a neexistují ani žádné doklady. Cena za zapůjčení byla stanovena podle zákoníku práce jako cena obvyklá. Žalobce předložil doklady o hotovostní úhradě za poskytnutí vozidel přijaté od společnosti Miškovič ploché střechy. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce zapůjčením vozidel za úplatu uskutečňoval zdanitelná plnění – poskytnutí služeb, ze kterých nepřiznal daň, přičemž využití vozidel naplňovalo znaky ekonomické činnosti, když původně byla tato vozidla využívána při realizaci stavební činnosti žalobce. V roce 2010 tato vozidla poskytl žalobce za sjednanou cenu uvedené společnosti, kde byl jediným jednatelem a společníkem. Tato společnost v roce 2010 pokračovala v ekonomické činnosti, včetně dokončení rozpracovaných zakázek, a vozidla využívala při realizaci své stavební činnosti jako žalobce v roce 2009. Poskytování vozidel za úplatu naplňuje znak soustavnosti, jestliže byla vozidla využívána po dobu celého roku. Podle žalovaného jsou tak naplněny znaky ekonomické činnosti podle § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty a jedná se o předmět daně podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty. Proto měl žalobce přiznat daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna až prosince roku 2010.

Průběh daňové kontroly a její výsledky byly správcem daně uvedeny ve zprávě o daňové kontrole, která byla se žalobcem řádně projednána dne 10. 7. 2014. Zpráva o daňové kontrole obsahuje kontrolní zjištění a vyhodnocení shromážděných důkazních prostředků. Správce daně učinil zjištění, že důkazní prostředky neprokazují, že žalobce přijal od společnosti Rozalinda s.r.o. a od společnosti BAUHAUS k.s. fakturovaná plnění a že tyto společnosti poskytly žalobci zdanitelná plnění v rozsahu deklarovaném doklady, na základě kterých si žalobce nárokoval odpočet daně z přidané hodnoty. Proto byl odpočet daně žalobcem uplatněn neoprávněně. Dále správce daně dospěl k závěru, že žalobce nepřiznal uskutečněná zdanitelná plnění při převodu bytových jednotek společnosti ENERGY DYNAMIC a dále při úplatném poskytnutí vozidel společnosti Miškovič ploché střechy s.r.o., kdy žalobce přijal od uvedené společnosti v hotovosti částku 1.564.195 Kč za poskytnutí 4 vozidel, tato uskutečněná zdanitelná plnění nezahrnul do svých daňových přiznání za rok 2010 a neodvedl z nich daň.

Následně byly správcem daně vydány shora označené dodatečné platební výměry, proti kterým se žalobce odvolal. Žalobce namítal, že správce daně nesprávně aplikoval zákon o dani z přidané hodnoty. Odvolání žalobce bylo jako nedůvodné zamítnuto a napadené platební výměry byly potvrzeny, neboť žalovaný dospěl k závěru, že dodatečné platební výměry byly vydány správně, protože žalobce neunesl důkazní břemeno. Proto byla vyměřena daň z přidané hodnoty, přičemž žalobce uplatnil neoprávněný odpočet DPH ohledně plnění od společnosti Rozalinda a od společnosti BAUHAUS a nepřiznal plnění při převodu bytových jednotek a při přijetí částky za poskytnutí vozidel v roce 2010.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Krajský soud rozhodl ve věci při jednání.

Žaloba není důvodná.

Žalobce především namítá, že prokázal skutkový stav a oprávněnost nároku na odpočet daně ohledně přijatých zdanitelných plnění od společnosti Rozalinda, jestliže předložil formálně bezvadné doklady, které byly vystaveny existujícím plátcem, přičemž přijetí vyúčtovaných plnění v deklarovaném čase dle žalobce skutečně došlo s tím, že účtovaná cena odpovídala ceně smluvně dohodnuté a že práce fakturované společností Rozalinda byly prováděny osobami ukrajinské národnosti, kterým žalobce neposkytl žádné plnění s tím, že je dle žalobce zcela nepodstatné, že si jednatel společnosti Rozalinda nevzpomenul na konkrétní jména zaměstnanců, kteří byli všichni ukrajinské národnosti a že nevěděl, kde je uloženo účetnictví společnosti a zapomněl i jejich počet a způsob, jakým byli zaměstnanci odměňováni. Žalobce má za to, že je podstatné, že bylo prokázáno uzavření smlouvy a že na základě této smlouvy přišli ukrajínští pracovníci pracovat.

K tvrzení žalobce, že nárok na odpočet doložil předložením formálně bezvadných dokladů, které byly vystaveny existujícím plátcem, který potvrdil jejich pravost i správnost s tím, že bylo prokázáno, že přijetí plnění v deklarovaném čase došlo a že cena byla smluvně dohodnutá, soud uvádí, že finanční orgány nezpochybily, že žalobce předložil formálně bezvadné doklady k prokázání nároku na odpočet daně. Pro uznání nároku na odpočet daně však nestačí pouze předložení formálně bezvadných dokladů, ale že se jedná i otázku skutkovou, což vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, a to např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 2 Afs 6/2004 – 67 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), se konstatuje, že „nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 19 odst. 1 zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 196/1993, zákona č. 258/1994 Sb. a zákona č. 208/1997 Sb., vzniká za současného splnění dvou podmínek: první z nich je skutečnost, že plátce daně přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným plátcem, druhou podmínkou pak je fakt, že přijaté plnění bylo plátcem použito k dosažení obrátu za vlastní zdanitelná plnění a že je zde zároveň věcná a časová souvislost přijatých zdanitelných plnění se zdanitelnými plněními vlastními, z nichž je dosahováno obrátu.“ Uvedený právní závěr je plně použitelný i v podmínkách § 72 a násl. nového zákona o dani z přidané hodnoty. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 5 Afs 10/2007 – 132, v němž bylo vysloveno, že „důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Samotné předložení, po formální stránce bezvadného daňového dokladu, nemůže být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně; vždy musí být v první řadě fakticky prokázáno existující zdanitelné plnění.“

Správce daně ve zprávě o daňové kontrole podrobně zhodnotil zjištěný skutkový stav věci, popsal provedené důkazní prostředky a důkazy vyhodnotil, přičemž dospěl k závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat, že přijal zdanitelné plnění od společnosti Rozalinda, s. r. o., tedy že nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto dodavatelem, který vystavil vyloučené daňové doklady. Krajský soud se s hodnocením skutkového stavu věci ze strany správce daně ztotožnil, neboť závěry správce daně jsou konzistentní, dostatečně odůvodněné, logicky na sebe navazují a ve svém celku obstojí.

K tvrzení žalobce, že bylo prokázáno, že daňové doklady byly vystaveny existujícím plátcem, pak lze uvést, že tato skutečnost opět sama o sobě nepostačuje k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně za situace, kdy nebylo prokázáno samotné faktické přijetí zdanitelného plnění od daňového subjektu, který daňové doklady jako dodavatel vystavil.

Z ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Povinnost správce daně dbát o co nejúplnější zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně na jedné straně prikazuje správci daně, aby v rámci zjišťování daňově významných skutečností postupoval co nejdůsledněji, na straně druhé limitem pro toto pravidlo je důkazní povinnost daňového subjektu spočívající v povinnosti prokázat všechny skutečnosti, k jejichž tvrzení je povinen. Správce daně má povinnost zjistit skutečný stav skutkový stav, ale měl by vyvinout maximální úsilí, aby se tomuto stavu přiblížil.

Soud nesdílí názor žalobce, že je nepodstatné, že si jednatel společnosti Rozalinda nevzpomenul na jména zaměstnanců a že neví, kde je uloženo účetnictví společnosti a že zapomněl i jejich počet i způsob, jakým byli zaměstnanci odměňováni, neboť toto žalobce nemohl ovlivnit. Soud k uvedené výhradě uvádí, že z odpovědi na dožádání u místně příslušného správce daně vyplývá, že společností Rozalinda je nekontaktní, přičemž za jednotlivá zdaňovací období roku 2009 nepodala daňové přiznání k DPH, přičemž v roce 2009 neměla žádné zaměstnance dle odpovědi správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 12. 2012. Proto tyto zjištěné skutečnosti nejsou irelevantní, jak se žalobce domnívá. V čestném prohlášení jednatel společností Rozalinda V.P. sice potvrzuje provedení fakturovaných služeb s tím, že na realizaci díla pracovali jeho zaměstnanci a že bylo DPH přiznáno a odvedeno v plné výši na příslušný účet správce daně, což ovšem nekoresponduje s okolnostmi uvedenými v odpovědi na dožádání, že společnost nepodala daňová přiznání k DPH za zdaňovací období roku 2009, že je zcela nekontaktní a rovněž že neměla žádné zaměstnance. Ze svědecké výpovědi jednatele nebylo prokázáno, že společnost uskutečnila na fakturách deklarované plnění, jestliže svědek nebyl schopen uvést, na jakých objektech byly práce prováděny, v jakém rozsahu a kolik lidí na jednotlivých akcích pracovalo. Dle svědka zajišťoval a hradil veškeré náklady s jednotlivými pracovníky žalobce, který rovněž pracovníky dopravoval na stavbu, přičemž svědek nevěděl, kdo vedl evidenci přítomnosti pracovníků na stavbě a kdo evidoval rozsah vykonané práce. Žalobce proto neunesl důkazní břemeno, neprokázal, že společnost Rozalinda uskutečnila uvedené stavební práce dle předložených faktur. Nebylo tedy prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo, tak jak je na dokladech deklarováno. Soud poznamenává, že aby mohla být daňovému dokladu přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí být naplněna faktická stránka věci, tedy přijetí zdanitelného plnění plátcem daně uvedeným na tomto dokladu. Proto je správný závěr správce daně, že odpočet daně na základě faktur vystavených společností Rozalinda byl uplatněn neoprávněně v rozporu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Oprávněnost nebyla žalobcem prokázána.

Žalobce nedůvodně namítá vyloučení nároku na odpočet DPH z přijatých plnění od společnosti BAUHAUS, neboť tento závěr je nedostatečně podložený s tím, že předložil formálně bezvadné daňové doklady, které pokud nebyly vystavené společností BAUHAUS, tak by se jednalo o špičkové padělky. Žalobce dále namítá, že provedl správce daně šetření u BAUHAUS bez jeho účasti s tím, že písemné vyjádření není procesně použitelný druh důkazu a zákon neumožňuje písemné podání svědecké výpovědi. Žalobce navrhoval výslech svědka a správce daně jej nerealizoval, přestože se jednalo o důvodný návrh.

K této výhradě soud uvádí, že na základě šetření správcem daně byl správně učiněn závěr, že žalobce si uplatnil odpočet daně v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2009 a prosinec 2009 na základě dokladů, na kterých je uvedena

jako poskytovatel plnění společnost BAUHAUS. Po prověření daňových dokladů vyplynulo, že žalobcem předložené daňové doklady společnost BAUHAUS nevystavila, neodpovídají dokladům, jaké společnost koncem roku 2009 vystavovala, a to formálně ani věcně. Z hlediska formálního mají doklady jiný vzhled, jinou logiku i uspořádání, přičemž namátkově bylo zjištěno, že výrobky s uvedeným názvem společnost neměla v předmětném období ani v sortimentu prodeje. Porovnáním dokladů předložených žalobcem s doklady, které společnost v roce 2009 vystavovala, byly zjištěny odlišnosti, a to například v otisku razítka, kdy na dokladech vystavovaných společností BAUHAUS není čára oddělující poslední položku zboží od závěrečných součtů, je zde uveden řádek součet, který na dokladech předložených žalobcem chybí. Rovněž údaj o počtu druhů zboží je na dokladech společnosti součtem všech jednotlivých kusů prodaného zboží, zatímco na žalobcem předložených dokladech je jako součet uveden pouze počet druhů zboží. Následně bylo u společnosti BAUHAUS provedeno místní šetření Specializovaným finančním úřadem, který ověřil údaje uvedené v odpovědi společnosti BAUHAUS na výzvu, kdy úkolem dožádaného správce daně bylo zjistit, zda společnost BAUHAUS doklady předložené žalobcem vyhotovila, zda vzhledově a věcně odpovídají dokladům vystaveným v roce 2009 a číselné řadě dokladů stvrzené dny prodeje. Z odpovědi Specializovaného finančního úřadu vyplývá, že skutečnosti uváděné společností BAUHAUS na výzvu správce daně ohledně vzhledu a formátu dokladů jsou správné. Z podkladů a evidencí bylo ověřeno, že předmětné doklady společnost nevystavila, vzhledově ani obsahově neodpovídají dokladům, které byly v roce 2009 užívány, přičemž zboží, které je uvedeno na dokladech, neměla společnost v prodeji. Správci daně byly předloženy i výpisy z denních tržeb představující výstup z registrační pokladny ze dne 1. 12. 2009, kdy měl být dle prodejního dokladu uskutečněn nákup, přičemž z výpisu bylo zjištěno, že v tento den pokladna č. 0010 vyhotovila doklady s pořadovými čísly 4602 až 4959, nikoli prodejní doklad předložený žalobcem s uvedeným datem č. 9893. Pokladnu obsluhoval pracovník, jehož číselné označení neodpovídá číslu pracovníka, který je uveden na dokladu č. 9893 předloženém žalobcem. Správce daně poté opětovně vyzval společnost BAUHAUS k poskytnutí dalších důkazních prostředků, kdy si vyžádal záznamy o tržbách, tedy výstupy z příslušných registračních pokladen ve dnech a časových intervalech odpovídajících nákupům na dokladech předložených žalobcem. Rovněž požadoval informace o tom, zda výstupy z registračních pokladen jsou propojeny se skladovou evidencí a zda na jejich základě je zboží odepisováno ze skladu, přičemž z odpovědi společnosti BAUHAUS vyplývá, že tyto doklady společnost v pokladním systému neeviduje. Správci daně byly zaslány záznamy z registračních pokladen a porovnáním údajů z těchto výpisů s údaji z prodejních dokladů pak byl správcem daně učiněn správný závěr, že prodej zboží deklarovaný předloženými doklady uskutečněn nebyl. Žalobce proto nepředložil bezvadné daňové doklady, jestliže šetřením správce daně zjistil, že uvedené daňové doklady společnost BAUHAUS nevystavila a neodpovídají dokladům této společnosti z roku 2009. Správce daně informace ohledně daňových dokladů získal na základě výzev a dále na základě místního šetření provedeného dožádáním Specializovaného finančního úřadu. Odpovědi na dožádání i na základě výzev jsou důkazem toho, zda se jednalo o formálně bezvadné doklady či nikoliv. Nejedná se o písemné podání svědecké výpovědi, jak se žalobce mylně domnívá. Z těchto odpovědí nevyplývá, že by v rámci šetření byl nějaký svědek vyslechnut.

Žalobce požadoval vyslechnout jako svědka zaměstnance společnosti BAUHAUS (prodavače, pokladní event. zástupce prodejny), kterým mělo být prokázáno, že předložené listiny byly řádnými daňovými doklady co do obsahu a vystavené společností BAUHAUS. Dále žalobce požadoval výslech osoby, která by potvrdila, že prodávané zboží nebylo v sortimentu společnosti BAUHAUS. Výslech zaměstnance - prodavače ohledně prokázání,

že předložené daňové doklady jsou řádnými daňovými doklady a byly vystaveny společností BAUHAUS je nadbytečný, jestliže tyto okolnosti byly šetřeny Specializovaným finančním úřadem, jak je uvedeno v předchozí pasáži rozsudku. Soud se rovněž neztotožňuje se žalobcem, že se jednalo o důvodný návrh, neboť jestliže doklady předložené žalobcem neuvádí identifikaci kupujícího, nemohla by proto případná osoba (prodávač) dosvědčit, kdo byl kupující a jen stěží lze předpokládat, že by s ohledem na časový odstup byl prodávač schopen dosvědčit, jaké bylo žalobci konkrétní zboží prodáno a na které pokladně. Podle dokladů předložených žalobcem mělo být zboží prodáno na konkrétní pokladně a pracovníkem s určitými přidělenými čísly, ovšem správcem daně bylo z výpisu tržeb z registračních pokladen zjištěno, že zaměstnanci s těmito čísly v daných dnech a časech tyto pokladny neobsluhovali, proto nebylo možno výslech těchto osob zrealizovat. Zaměstnanci podle zajištěných výpisů tržeb v čase tvrzeného nákupu, kteří skutečně obsluhovali pokladny, nebyli pod příslušnými číselnými kódy jako pracovníci společnosti na žalobcem předložených prodejních dokladech uvedeni, proto by nemohli osvědčit, že tyto doklady vystavili a zboží prodali.

Správce daně nemohl realizovat ani výslech svědka, který by potvrdil, že společnost BAUHAUS neměla v sortimentu zboží uvedené na předložených dokladech, neboť výslech tohoto svědka je zcela nadbytečný s ohledem na místní šetření. I v případě, že by bylo potvrzeno, že společnost skladovala zboží uvedené na dokladech, tak existence skladových zásob neprokazuje, že takové zboží bylo žalobcem zakoupeno. Jak bylo dále správcem daně ověřeno, elektronická evidence tržeb byla provázána se skladovou evidencí a v evidenci o tržbách z registračních pokladen není o dokladech předložených žalobcem žádný záznam. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný řádně odůvodnil, proč nebyl výslech těchto osob realizován a soud se s tímto odůvodněním plně ztotožňuje.

Žalobce má za to, že doložil splnění nároku na osvobození převodu 6 bytových jednotek. Prohlášení vlastníka pro vklad samostatných jednotek do katastru nemovitostí vypracovával J.K., jehož se správce daně dotazoval na údaje mající vliv na předmětné řízení. Žalobce namítá, že se tak stalo bez jeho účasti a vědomí, proto navrhuje, aby Jan Kindl byl soudem vyslechnut. Žalobce připouští, že nepředložil kolaudační rozhodnutí, ale má za to, že požadovaný dokument si mohl správce daně vyžádat od příslušného státního orgánu sám.

Ze smlouvy o převodu vlastnictví jednotky, která byla uzavřena dne 13. 4. 2010 mezi žalobcem a společností ENERGY DYNAMIC vyplývá, že se ve třetím nadzemním podlaží nacházel jeden byt, ostatní plochy v budově představovaly kanceláře, obchody skladovací prostory, sklepy, kotelna a uhelna. Z odpovědi na výzvu správce daně od stavebního úřadu ze dne 1. 11. 2012, z vyjádření ke způsobu využití nemovitosti včetně dokumentace k žádosti a stavebních výkresů jednotlivých podlaží z ledna 2010, ze stavebního povolení pro zřízení balkonu z 19. 5. 2008 u správce daně vznikly pochybnosti o tom, že převod bytových jednotek byl v roce 2010 neoprávněně osvobozen od daně z přidané hodnoty, jestliže z vyjádření ke způsobu využití nemovitosti vyplývá, že v roce 1974 proběhala v budově rekonstrukce a počet bytových jednotek se zvýšil ze 6 na 8, přičemž správci daně nebylo zřejmé, kde a na jakých podlažích bylo umístěno původních 8 bytových jednotek, které se v budově měly v roce 1974 nacházet. Proto měl správce daně pochybnosti, zda po stavebních úpravách prováděných v letech 2007 a 2008 a rozšířením užité plochy ve třetím nadzemním podlaží na téměř dvojnásobek proti stavu v roce 2006 nevznikly nové bytové jednotky z původně nebytových prostor. Proto byl žalobce vyzván, aby prokázal, že převod 8 bytových jednotek v předmětné nemovitosti, který byl uskutečněn na základě smlouvy o převodu vlastnictví jednotky z 13. 4. 2010, byl oprávněně osvobozen

od daně z přidané hodnoty a rovněž uložil žalobci povinnost prokázat, kolik bytových jednotek se nacházelo v budově v době, kdy žalobce si tuto nemovitost zakoupil, jaká byla jejich velikost, dispoziční umístění a jaké konkrétní stavební práce byly na nemovitosti od roku 2006, kdy nemovitost zakoupil, do roku 2010, kdy jednotlivé bytové jednotky byly převedeny. Správce daně požadoval předložit veškerou projektovou a stavební dokumentaci včetně rozhodnutí vydaných stavebním úřadem, která se vztahují k provedeným stavebním úpravám v roce 2008 – 2010. Žalobce na výzvu předložil vyjádření stavebního úřadu ohledně způsobu využití nemovitosti, prohlášení vlastníka budovy o vymezení jednotek a smlouvu o převodu vlastnictví jednotky ze dne 13. 4. 2010 mezi žalobcem a společností ENERGY DYNAMIC.

Z ustanovení § 56 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty vyplývá, že převod bytů, staveb a nebytových prostor je osvobozen od daně po uplynutí tří let od vydání prvního kolaudačního souhlasu nebo od data, kdy bylo započato první užívání stavby, a to k tomu dni, který nastane dříve. Jestliže z nebytových prostor v budově vznikly po provedení stavebních úprav samostatné bytové jednotky, potom převod do tří let po jejich kolaudaci jako bytů, nebo započetí jejich užívání jako bytů, je zdanitelným plněním dle § 13 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, které v případě sociálních bytů podléhá snížené sazbě daně a plátce je povinen v souladu s § 21 odst. 1 zákona ze sjednané ceny přiznat a do daňového přiznání uvést daň z tohoto převodu.

S ohledem na toto zákonné ustanovení správce daně oprávněně požadoval prokázat, že na třetím nadzemním podlaží v době, kdy žalobce nemovitost pořídil (rok 2006) se nacházely bytové jednotky, které byly převáděny v roce 2010 na základě smlouvy o převodu vlastnictví jednotky ze dne 13. 4. 2010 a že tedy tyto převody byly plněními osvobozenými od daně. Žalobce na výzvu správce daně nepředložil dostatečné podklady, proto byl správcem daně učiněn správný závěr, že z uvedených písemností nevyplývá, že převody 6 bytových jednotek v roce 2010 měly být zdanitelnými plněními podléhajícími snížené sazbě daně a že žalobce byl povinen přiznat daň. Na základě dokladů, které předložil žalobce i které byly opatřeny správcem daně, nelze činit závěr, že převody těchto bytových jednotek byly plněními osvobozenými od daně, a proto se soud ztotožnil se žalovaným, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně převodu 6 bytových jednotek. Budova byla v době převodu v roce 2006 vedena jako jiná stavba v katastru nemovitostí, kdy podle kupní smlouvy se ve třetím nadzemním podlaží (podkroví) nacházel pouze jeden byt, ostatní plochy v budově představovaly kanceláře, obchody, skladovací prostory, sklepy, kotelna a uhelna. Žalobce předmětnou budovu evidoval jako dlouhodobý hmotný majetek, v roce 2007 a 2008 provedl stavební úpravy mající charakter technického zhodnocení, což vyplývá ze znaleckého posudku, který vypracoval dne 11. 4. 2010 Ing. Z.K. Proto není tvrzení žalobce, že se jednalo o objekt k bydlení, nemá opodstatnění.

Žalobce navrhoval výslech svědka J.K., který zpracoval prohlášení vlastníka pro vklad samostatných jednotek do katastru nemovitostí. Tento návrh byl soudem jako nedůvodný zamítnut, neboť výslech zpracovatele prohlášení vlastníka je pro řízení zcela nepodstatný, jestliže tento podklad byl správcem daně zajištěn, přičemž ze spisu nevyplývá, že by se na J.K. správce daně obracel. Soud opětovně poukazuje na to, že bylo povinností žalobce unést důkazní břemeno, odstranit na základě výzvy pochybnosti správce daně a předložit příslušné podklady, což žalobce neučinil. Správce daně požadoval od stavebního úřadu předložit vydaná územní rozhodnutí, stavební povolení, kolaudační souhlas, rozhodnutí o změnách užívání stavby, projektovou dokumentaci, případně další technické zprávy k projektové dokumentaci, ovšem požadované písemnosti stavebním úřadem předloženy nebyly. Proto

správce daně oprávněně požadoval předložení těchto písemností po žalobci, kterého stíhá důkazní břemeno.

V rámci daňové kontroly rovněž správce daně zjistil, že žalobce nepřiznal částku 1.564.195 Kč za poskytnutí vozidel, kterou přijal od společnosti Miškovič ploché střechy. Z výpovědi Ing. J.H., zástupce uvedené společnosti bylo zjištěno, že vozidla využíval žalobce k pracovním cestám, případně je půjčoval dalším osobám, evidence jízd vedena nebyla. Z účetnictví bylo zjištěno, že tato vozidla byla využívána zaměstnanci žalobce k pracovním cestám a v průběhu roku si vyúčtovali náhrady cestovních výdajů včetně náhrad za použití těchto vozidel zaměstnanci žalobce. Žalobce se společností Miškovič ploché střechy s.r.o. neměl uzavřenou žádnou písemnou smlouvu, rovněž neexistují žádné doklady ohledně stanovení ceny za zapůjčení uvedených vozidel. Tato vozidla neměl žalobce vedena jako dlouhodobý hmotný majetek, používal je jako dopravní prostředky při své stavební činnosti. Využití předmětných vozidel podle správce daně naplňovalo znaky ekonomické činnosti, kdy původně byla využívána k realizaci stavební činnosti žalobce a následně v roce 2010 je žalobce za úplaty poskytl shora uvedené společnosti, kde byl jediným jednatelem a společníkem. Společnost v roce 2010 pokračovala v ekonomické činnosti žalobce včetně dokončení rozpracovaných zakázek, kdy byla vozidla využívána při realizaci stavební činnosti. Ze spisu dále vyplývá, že tato vozidla byla využívána po dobu celého roku, o čemž jsou vedeny záznamy o provozu jízd, kdy i úplata za zapůjčení se odvíjela od počtu kilometrů ujetých v konkrétním měsíci a společnost přiznávala a platila silniční daň za uvedená vozidla.

Z ustanovení § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty vyplývá, že za ekonomickou činnost je považována soustavná činnost výrobců obchodníků a osob poskytující služby. Za ekonomickou činnost se rovněž považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Pod pojmem ekonomická činnost je nutno rozumět mimo jiné poskytování služeb včetně využívání majetku, jehož základním atributem je úplatnost. V daném případě žalobce poskytl úplatně službu, přičemž vozidla byla využívána po dobu celého roku. Jsou zde naplněny znaky ekonomické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty a jedná se o předmět daně dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, a proto bylo povinností žalobce přiznat daň z přidané hodnoty. Ze strany správce daně nebyla zkoumána přiměřenost této úplaty mezi spojenými osobami, proto lze mít za to, že částka za poskytnutí vozidel byla považována za přiměřenou.

V daném případě bylo rozhodné, zda žalobce přijal od společnosti Miškovič ploché střechy s.r.o. v hotovosti částku 1.564.195 Kč za poskytnutí nákladních automobilů zn. Toyota Hyace reg. značky TAL 50-21, reg. značky X a osobního automobilu Combi Toyota Hyace reg. značky X, které následně žalobce využíval k pracovním cestám a půjčoval je dalším osobám, když o používání těchto vozidel byly vedeny záznamy a vozidla byla využívána po celý rok. Cena za zapůjčení vozidel se odvíjela od počtu ujetých kilometrů. Původně byla vozidla využívána při realizaci stavební činnosti žalobce a následně v roce 2010 společnost Miškovič ploché střechy s.r.o. je využívala k dokončení rozpracovaných zakázek a vozidla byla využívána při realizaci stavební činnosti, tedy bylo pokračováno v ekonomické činnosti žalobce. Nelze souhlasit se žalobcem, že žalovaný neposoudil všechny znaky ekonomické činnosti, neboť v bodě 28 napadeného rozhodnutí se žalovaný s námitkou řádně vypořádal. Žalovaný se i přes obecnost odvolací námitky žalobce vyjadřoval k tomu, z jakých důvodů se jednalo o ekonomickou činnost ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty. Soud se s tímto zdůvodněním uvedené námitky zcela ztotožňuje, neboť ze strany žalobce se jednalo

o ekonomickou činnost, podmínka soustavnosti byla naplněna, vozidlo bylo poskytováno za úplatu, proto byly naplněny znaky ekonomické činnosti.

K názoru žalobce, že pokud lesní dělník obdrží náhradu za používání vlastní motorové pily, pak tato náhrada nepodléhá DPH ani tehdy, pokud je tento dělník též registrován jako plátce daně, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Afs 155/2015-29, dle něhož nejsou soudy povolány k tomu, aby řešily hypotetické situace, nýbrž rozhodují konkrétní spory na základě zjištěného skutkového stavu.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaný, který byl v řízení úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 7. září 2016

předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová